

Národ proti sobě

 zvedavec.news/komentare/2022/10/9353-narod-proti-sobe.htm

Lenka Procházková

10.10.2022 Komentáře Témata: Česká republika, Společnost 1365 slov

Do sbírky na stavbu přispěly statisíce lidí ze všech vrstev společnosti. Dá se to znázornit pyramidou, jejíž základ tvořily drobné příspěvky obyvatel venkova a měst, další finanční dary pocházely od vědců, umělců, novin, ale přispívala i šlechta, zemské instituce a dokonce i císař Franz Josef I.

Základní kámen Národního divadla byl slavnostně položen v květnu 1868. Za pouhých 13 let byla stavba Zlaté kapičky dokončena a 11. června 1881 byl provoz zahájen premiérou Smetanovy Libuše.

Požár – celonárodní katastrofa?

12. srpna 1881 divadlo zachvátil požár. Dřív než se zpráva o něm dostala do odlehlých míst, vznikla už v Praze nová sbírka a za 47 dní shromáždil lid milion zlatých na obnovu zničených částí budovy. Téměř z poloviny přispěli tehdy Pražané. K novému otevření ND došlo už 18. listopadu 1883 a opět to byla opera Bedřicha Smetany Libuše.

Bez ohledu na to, co se v ND hraje dnes (a co v repertoáru chybí), zůstává budova divadla nejen klenotem architektury a výtvarného umění, ale především symbolem toho, že i nevelký národ může být veliký svou kulturou. Mnozí z těch, co do sbírky na stavbu ND kdysi přispěli, se na žádné představení do vzdálené Prahy nedostali. Věděli ale, že se účastní společného díla, jehož význam přesáhne horizont jejich životů a přijali to. S nadějí, vřelým srdcem a současně s hrdostí. Pod heslem NÁROD SOBĚ!

Sbírka jiného kalibru

Mezi českými občany, kteří dnes přispívají na zbraně pro Ukrajinu, jsou jistě i potomci některých z oněch „bezejmenných“ vlastenců z generace budovatelů Zlaté kapličky. Na rozdíl od svých předků, ke kterým se zprávy o stavu světa dostávaly se zpožděním, oni mají k dispozici rychlý internet a většinou mají i dost schopností, jak se dostat i k jiným pramenům, než těm, které smrdí sírou. Proč se nesnaží vyprostit se z chapadel cenzury a přijímají vládní válečnou propagandu a oficiální lži o stavu světa? Je to strach z odlišnosti a z vypuzení z houfu? U některých jistě ano, ale může to být i strach, když ministr vnitra veřejně podporuje udavače a zřizuje Národní centrálu proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě. Ale strach z odlišnosti nevysvětluje skutečnost, proč se více než 11 tisíc českých občanů složilo na koupi inovovaného tanku T- 72 (nazvaným Tomáš), který má být dopraven na Ukrajinu. Vzhledem k eskalaci situace na frontě se jedná pouze o symbolický dar. Co je ale tím symbolem, kvůli kterému posílají přispěvatelé své úspory na konto (zaštitěné ministerstvem obrany a iniciátorkou sbírky Danou Drábkovou) ?

Opožděné vyrovnávání účtů

I kdyby inovovaný sovětský tank (Tomáš) pořízený za vybraných 33 milionů korun (včetně munice) na frontovou linii dojel a pak pozabíjel víc mladých Rusů, než bylo zabito obyvatel Československa při invazi pěti armád v roce 1968, bude to pro dárce důvod k radosti? Rozpočítají si ty mrtvé podle výše svých příspěvků? Budou dál věřit, že podpořili dobrou věc? Z jejich debat na sociálních sítích se zdá, že ano. Klamavé informace o vzniku a průběhu válečného konfliktu je třeba budou motivovat k příspěvkům na další tank, až „jejich“ Tomáš shoří v boji. To, že ministerstvo obrany ČR vyzbrojovalo Ukrajinu už před konfliktem a nepolevuje, je vizitka „naší“ vazalské vlády, která investovala do pokračování války desítky miliard, ale přispěvatelé do této veřejné sbírky (jejíž účel není humanitární), přece nejednají podle diktátu, ani pod nátlakem. Jejich nenávisť vůči Rusku a Rusům je skutečná. Co ji kromě současné propagandy vyvolalo?

Mnoho z přispěvatelů na tank neprožilo invazi pěti armád do Československa. Někteří patří k tzv. Husákovým dětem, další se třeba narodili až po listopadu 1989. O rozpadu Sovětského svazu sice vědí, ale v záplavě bludných informací jim zřejmě uniká, že Ruská federace je sice nástupnickým státem, ale komunistickou ideologii zavrhla. Nenávidět dnešní občany RF za někdejší invazi do Československa, které se jako odvelení vojáci účastnili někteří z jejich otců (či dědů), je nesmyslné. A radovat se z kácení pomníků Rudé armády, která osvobodila od německých okupantů většinu území Československa, je nemravné.

Doba normalizace lámala charaktery a to se neodpouští

Každý, kdo prožil tvrdé počátky tzv. normalizace, ví, že špinavou práci za okupanty dělali naši vlastní lidé. Členové prověřkových komisí rozhodovali o tom, komu lze odpustit „pomýlenost“ a koho nutno vyloučit ze strany (KSČ) a později i vyhodit z práce za pokračující nesouhlas s invazí. Čestných komunistů, kteří odmítli přezvat vpád vojsk na přátelskou pomoc, bylo víc než šest set tisíc. Mnoho z nich (včetně profesorů) nemohlo dál uplatnit svoji kvalifikaci. Jejich rodiny byly ocejchovány a málokteré dítě z těchto rodin mohlo vystudovat. Podobně postiženi byli i nestraníci, když neskrývali svůj odpor (a pohrdání) vůči normalizačnímu režimu. Přesto či právě proto si tato veliká skupina občanů „druhé kategorie“ uchovala kritické myšlení, svobodu názorů a osobní hrdost. Zachovali si schopnost rozlišovat, což jim nedovolovalo cítit nenávisť k ruskému národu (a jeho kultuře) ani k dalším národům tehdejšího Sovětského svazu. Ale i mnoho z těch, kteří prověrkami prošli, se v dalších letech „normalizace“ chovalo normálně, snažili se pomáhat „zavrženým“ a zmírňovat křivdy, pokud to šlo. Čisté svědomí není fráze, ale úžasná opora pro život. Ohnutý hřbet naopak evokuje k pomstě. Ovšem i pomsta může být zástupná a může se stát dědičným „úkolem.“ Tím chci naznačit možnost, že sbírka na zbraně proti Rusku symbolizuje skryté následky normalizace. Inovovaný sovětský tank T- 72 (Tomáš) k vítězství Ukrajiny (a jejích navigátorů a

sponzorů) proti Rusku nepřispěje. Ale může být pro některé z dárců symbolem zastydlé a zástupné pomsty. Život je sice do značné míry otázkou očekávání, ale čekat na vhodnou chvíli pro sponzorování zástupné pomsty je mařením času, který mohl být využitý na hledání souvislostí, což mohlo vyústit i k odpuštění. Včetně odpuštění těm bližním, kterými snad přispěvatelé na Tomáše dosud skrytě pohrdali za to, že křivili hřbety v době, kdy nešlo o život, jen o pohodlnější živobytí.

INTER ARMA TACET VERITAS

Malý národ, žijící uprostřed Evropy, musí umět odpouštět i veliké křivdy, aby přežil. Ve vztahu k Německu je to na velmi dobré cestě, dlážděné „osvětovými“ filmy a romány autorů, kteří německý protektorát nezažili a o odsunu mají představy vytvořené podle „aktualizovaných“ výkladů historie. Vytahovat otázku reparací si dnes může dovolit Polsko, ale ne premiér, který se netají svými vztahy s Landsmannschaftem. Ani veřejnoprávní televize už nepřipomíná datum 15. března. Zato upoutávky na výročí invaze pěti armád nelze přehlédnout, už od počátku srpna se přes naše obrazovky vždy znovu valí tanky, které jsou oproti historické skutečnosti zpětně identifikovány jen jako sovětské nebo dokonce ruské. Zatímco slovo Němčouři je z mediálního prostoru vyhoštěno jako dehonestující, o Rusácích zuřivě twítují i vládní politici. Tento po léta budovaný dvojí metr při nahlížení do minulosti se současným válečným konfliktem na Ukrajině změnil v příkaz. Ve vztahu k Rusku se českým občanům odpuštění neodpouští, zatímco Bandera je legitimizován a jeho hajlující „pohrobci“ s hnáty potetovanými hákovými kříži mají být vzorem statečnosti. Osmileté vraždění etnických Rusů na Donbasu a tomu předcházející nikdy nevyšetřená masová vražda ruskojazyčných Ukrajinců v hořícím Domě odborů v Oděse jsou překrývány mediální mlhovinou. Osamělé články o těchto zvěrstvech jsou publikovány jen v alternativních médiích. Na

sociálních sítích jsou blokovány, protože obsahují závadová klíčová slova a dokumentární fotografie zobrazující násilí, což prý někteří uživatelé těžko snášejí.

Dejme tomu, že příspěvky na facebookových stránkách cenzurují marťané (umělá inteligence). Legislativu určenou k trestání nezávislých autorů a k cenzurování internetových médií však vytvořili živí inteligentní lidé. Je připravena a brzy odstartuje. Zablokování vytipovaného webu může proběhnout do hodiny od vydání příkazu. Špinavou práci (za protektora) tak budou zase vykonávat naši spoluobčané. Stejně jako kdysi. Vrchní zemský cenzor – dědic slavného jména, které na mezinárodních knižních veletrzích představuje punc ryzosti -. dostane příležitost uplatnit v praxi své mladické zkušenosti z disentu. Tehdy byly při domovních prohlídkách zabavovány (na stroji rozepisované) knihy jeho otce. Dnes tyto svazky zabírají půl regálu v knihovně Libri prohibiti. Některé zabavené samizdatové knihy se ale po listopadu 89 do knihovny Libri prohibiti nedostaly, protože byly rovnou po konfiskaci z úřední moci spáleny. Dnešní koniášové to mají při likvidaci škodlivých textů pohodlnější, stačí pár kliknutí a web se stane pro čtenáře nedostupný. Takže komanda budou ochránci jediné pravdy potřebovat pouze při zatýkání závadových autorů.

Není to med, zas píti číši vrchovatou
a věřit na proroky v chorálu polnice
sto černých let nám svítí hvězdou jedovatou
na erbu pro otroky, pro naše dědice.
(Karel Kryl -Bílá hora)

Článek vyšel na webu [První zprávy](#).